

ἔχεν, ἀφῆκεν· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ λέξεις ἐνίας αἴτινες τὸ παράπαν οὐκ ὑπῆρχον ἐν Σουΐδα, ἄλλοθεν ποθεν συλλέξας προσέθηκεν, ὡς ἂν οἱ ζητοῦντες τὸ σηματιζόμενον αὐτῶν ἔχοιεν ἀπινώτερόν τε καὶ ἐτοιμώτερον ἐντεῦθεν πορίζεσθαι· καὶ λέξεις δὲ τινὰς ἀνεσημνεύτους, ἔνθα ἐνεχώρει, ἐπιμελὲς αὐτῷ γέγονε σαφηνίσει·».

Ὁ τὴν λατινικὴν διδάξας τὸν Χαλκοκονδύλιν Ἀντώνιος Μόττας προσέθηκεν ἐπὶ κεφαλίδος τῆς ἐκδόσεως τοὺς ἐξῆς ἐπαινετικούς στίχους.

Demetri, aeternus debet tibi mundus honores,

Quod dignum, quod tam nobile tradis opus.

Debet Motta magis, cari cui tanta resultat

Gloria discipulo, te duce quanta datur.

Δύο ἐπιστολαὶ τοῦ Χαλκοκονδύλου ἐκ Μεδιολάνων χρονολογούμεναι 1491, ἢ μὲν ἑλληνιστὶ, ἢ δὲ λατινιστὶ, πρὸς τὸν μαθητὴν του Ἰω. Φευχλῖνον, κατεχωρήθησαν ἐν τῇ συλλογῇ τῶν πρὸς τοῦτον ἐπιστολῶν, τῇ τυπωθείσῃ τῷ 1549.

Ἑρμώνυμος ὁ Σπαρτιάτης.

Γεώργιος Ἑρμώνυμος, ἢ Χαριτώνυμος (*), ἐγεννήθη ἐν Σπάρτῃ, καὶ ἐμαθητεύσεν ὑπὸ τὸν Πλήθωνα (**). Ἐλθὼν εἰς Ἰταλίαν καὶ ἐπ' ὀλίγον διδάξας μετέβη εἰς Γαλλίαν, βασιλεύοντος Λουδοβίκου ΙΑ', καὶ πρῶτος ἐδίδαξεν ἐν Παρισίοις συστηματικῶς τὰ Ἑλληνικά, τὰ ὅποια ἀκροθιγῶς ὀλίγον πρότερον εἶχε παραδώσει Γρηγόριος ὁ Τυρέρνας (**).

(*) Ἐνεκα τοῦ τότε ἐπικρατοῦντος συρμοῦ τῆς μετωνυμίας, ὁ Γεώργιος διαφοροτρόπως μετέτρεψε τὸ ἐπώνυμον αὐτοῦ αὐτοκαλούμενος Ἑρῶνυμος, Ἑρμώνυμος, Χαριτώνυμος, καὶ Χριστώνυμος.

(**) Ἐγραψε δύο μονοδίας ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ διδασκάλου του· ἐκ τῆς δευτέρας ἀποσπῶμεν τὴν ἐξῆς περικοπήν: «Ἄλλ' ὦ τῆς κοινῆς δυστυχίας, μᾶλλον δὲ ἰδίας ἡμῆς, ὦ πικρᾶς ὄρφανίας, ὦ βασικάνου τύχης καὶ πονηρᾶς! ὅν ἐτόγγαρον ἔχων ἡμόντην ψυχαγωγίαν, μόντην ἐν ἀλλοδαπῇ διατρίβων παρσημβίαν, ὄφθαλμον νοητῶν, ἢ φῶς τῆς ἡμῆς ἀθλίας ψυχῆς, καθηγεμόνα βιωτάτων, μᾶλλον δὲ προστάτην καὶ ἡγεμόνα, ἐφ' ᾧ καὶ μόνῳ τὰς τῆς ἡμῆς ἐσάλειον ὠφελείας ἐλπίδας, οὗ ταῖς χρυσείας πτέρυξι τῆς σοφίας ὡς νεοττὸς ἐπετάμην, καὶ τοῖς ἀδαμαντίνις λόγοις ἐκείνου, μᾶλλον δὲ οὐρανίοις καθοπλιζόμενος, τοῖς τῶν ἄλλων σοφιστῶν λόγοις μηδέποτε περιτραπήσεσθαι πεποισῶς, τοῦμόν ἐγκαλλώπισμα, τὴν εὐδαιμονίαν, τὸ κλέος, τοῦτον, φεῦ, ἀφῆρημαι παρ' ἐλπίδα . . .»

(3) Γρηγόριος Τυρέρνας ἐκ τῶν περιφανῶν ἑλληνιστῶν καὶ λατινιστῶν τῆς ΙΕ' ἑκατοντητηίδος, ἐγεννήθη τῷ 1415 ἐν Τυρέρῳ τῆς Οὐμβρίας, καὶ ἀπέθανεν ἐν Γενετιᾷ περὶ τὸ 1466· ἐδίδαξε τὰ ἑλληνικὰ εἰς τὴν πατρίδα του, Νεάπολιν, Μιλάνον, καὶ ἐπὶ τέλους εἰς Παρισίους. Ὁ Νωδαῖος Ἑλληνα τοῦτον θεωρῶν λέγει, «primus Græcorum ab expugnatâ Constantinopoli Lutetiam venit, et sistens se coram rectore academiam dixit». Ὁ Weiss ὁμοῦς (Biographie Universelle tom. 46) δὲν παρσιέχεται, ὅτι εἰς τὸν Τυρέρναν ἐδόθη ἔδρα τῆς ἑλληνικῆς ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Παρισίων. Κατὰ λάθος ὁ Matthæus (Historia Ludovici XI, lib. XI) καὶ